08/02/2019

Σύναξη Μοναχών και Μοναζουσών της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Την Πέμπτη 7 Φεβρουαρίου το απόγευμα στο καθολικό της Ιεράς Μονής Παναγίας Δοβρά Βεροίας, πραγματοποιήθηκε η καθιερωμένη σύναξη ιερομονάχων, μοναχών και μοναζουσών της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας. Στην αρχή ο Πρωτοσύγκελλος της Ιεράς Μητροπόλεως Αρχιμ. Αθηναγόρας Μπίρδας καλωσόρισε τους Μοναχούς και τις Μοναχές και κάλεσε τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ. Παντελεήμονα, να απευθύνει πατρικούς λόγους και ευχές.

Στην συνέχεια ο κεντρικός ομιλητής της Συνάξεως, Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λαρίσης και Τυρνάβου κ. Ιερώνυμος, ομίλησε για την διδασκαλία του Μεγάλου Βασιλείου.

Επίκαιρους ύμνους έψαλλαν οι αδελφότητες της Ιεράς Μονής Τιμίου Προδρόμου Σκήτης Βεροίας, Ιεράς Μονής Αγίων Πάντων Βεργίνης και Ιεράς Μονής Αγίας

Κυριακής Λουτρού.

Μετά το πέρας των ομιλιών ακολούθησε στο αρχονταρίκι της Ιεράς Μονής η κοπή της Βασιλόπιτας.

VasilopitaMonaxwnVeria2019_40
21364@N06/32083100277/in/album-72157676325299947/

© Kosmas Karagiannis IMBNK

Η ομιλία του Σεβ. Μητροπολίτου Βεροίας κ. Παντελεήμονος:

Στήν ἀρχή τοῦ νέου χρόνου, στόν ὁποῖο μᾶς ἀξίωσε ὁ Θεός νά εἰσέλ-θουμε παρατείνοντας τό ἔλεός του καί δίδοντας μας ἔτσι νέες εὐ-και-ρίες μετανοίας καί ἑνώσεώς μας μαζί του, συγκεντρωθήκαμε καί πάλι ἐπί τό αὐτό, οἱ μοναχοί καί οἱ μοναχές τῆς Ἱερᾶς μας Μητροπό-λεως, ὑπό τή στοργική σκέπη τῆς ἐφόρου τῆς μονῆς μας καί ὅλων τῶν μοναζόντων, τῆς Κυρίας Θεο-τό-κου, γιά νά ἀνταλλάξουμε εὐχές γιά τόν νέο χρόνο ὡς μέλη τῆς ἴδιας πνευματικῆς οἰκογενείας, ἀλλά καί γιά νά ἐνισχυθοῦμε στή συνέχιση τοῦ ἀγῶνος μας τή νέα χρονιά μέ ὅσα θά ἀκούσουμε, ὥστε νά ἀξιοποιήσουμε τήν παράταση τοῦ χρόνου τῆς ζωῆς μας, τήν ὁποία μᾶς προσφέρει ὁ Θεός γιά τή σωτηρία τῆς ψυχῆς μας.

Στή σημερινή μας ἑόρτιο σύναξη ἔχουμε τή χαρά νά ἔχουμε ὡς ὁμι-λητή τόν νέο Μητροπολίτη Λαρί-σης καί Τυρνάβου, τόν Σεβασμιώ-τατο κύριο Ἱερώνυμο, ὁ ὁποῖος ἐπισκέπτεται γιά πρώτη φορά τήν Ἱερά Μητρόπολή μας ὡς ἐπί-σκο-πος, καί ὁ ὁποῖος, παρά τίς πολλές ὑποχρεώσεις τῶν ἡμερῶν πού ἔχει καί ἐκεῖνος στήν Ἱερά Μητρόπολή του, ἰδιαιτέρως μάλιστα καθώς εἶναι νέος ποιμενάρχης, ἀνταπο-κρί-θηκε μέ πολλή προθυμία καί ἀγάπη στήν πρόσκλησή μου νά ἔρθει σήμερα καί νά μᾶς ὁμιλήσει κατάλληλα.

Γι᾽ αὐτό καί θέλω ἰδιαιτέρως νά τόν εὐχαριστήσω ἀλλά καί νά τοῦ εὐχηθῶ ἀδελφικά καί ἀπό καρδίας ὁ Θεός νά τοῦ χαρίζει ἔτη πολλά καλλικάρπου καί πολυκάρπου ποι-μαντορίας, πρός συνέχιση τοῦ ἔργου τοῦ μακαριστοῦ προκατό-χου του ἀλλά καί πρός δόξα καί ἔπαινο τοῦ Θεοῦ καί σωτηρία τῶν ἀνθρώπων.

Ἄν ἡ φετινή σύναξή μας εἶχε πραγματοποιηθεῖ, ὅπως εἴχαμε ἀρχικά προγραμματίσει, θά εἴχαμε τήν εὐλογία νά εὑρίσκεται ἀνάμεσά μας τό σεπτό καί ἱερό λείψανο, ἡ χαριτόβρυτη δεξιά, τοῦ ἐν ἁγίοις πατρός ἡμῶν Βασιλείου, ἀρχιεπισκόπου Καισαρείας τῆς Καππαδοκίας, τοῦ οὐρανοφά-ντο-ρος τοῦ Μεγάλου, ἡ ὁποία εἶχε ἔρθει ἐκεῖνες τίς ἡμέρες στήν Ἱερά Μητρόπολή μας, μέ τήν εὐλογία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχι-ε-πισκόπου Ἀθηνῶν κυρίου Ἱερω-νύ-μου καί τήν ἄδεια τῆς Ἱερᾶς Συ-νόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλά-δος, ἀπό τό Κειμηλιαρχεῖο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Καί θά ἦταν ἰδιαίτερη εὐλογία γιά αὐτή τή σύναξη τῶν μοναχῶν καί μοναζουσῶν τῆς Ἱερᾶς μας Μη-τρο-πόλεως, λόγω τῆς ξεχωριστῆς σχέ-σεως πού ἔχει ὁ μέγας αὐτός πατήρ τῆς Ἐκκλησίας μας μέ τόν μοναχισμό καί τά ὅσα ὀφείλει ὁ ὀρθόδοξος μοναχισμός στά ἔργα καί τά συγγράμματα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, τά ὁποῖα ἀπό τήν ἐπο-χή του μέχρι σήμερα ἀποτελοῦν διαρκές ἀνάγνωσμα, πηγή ἐμπνεύ-σεως

καί γνώμονα ἀκριβοῦς πο-ρείας τοῦ κάθε μοναχοῦ.

Καί αὐτό συμβαίνει, ἐπειδή ὁ ἱε-ρός πατήρ δέν ἔγραψε ἁπλῶς γιά τόν μοναχισμό καί τούς μοναχούς, ἀλλά βίωσε ὁ ἴδιος τή μοναχική ζωή κοντά στούς μεγάλους ἀσκη-τές τῆς πατρίδος του, τῆς Καππα-δο-κίας, καί ἡ ψυχή του ἦταν πλημ-μυρισμένη ἀπό τόν θεῖο ἔρω-τα καί τόν ἔνθεο ζῆλο τῆς κατά Θεόν πολιτείας.

Μέ τήν εὐκαιρία, λοιπόν, τῆς πα-ρουσίας τοῦ ἱεροῦ του λειψάνου ἀλλά καί τῆς προχθεσινῆς ἑορτῆς τῆς μνήμης του θέλησα νά σᾶς με-ταφέρω κάποιες ἀπό τίς σκέψεις πού ἐκεῖνος διατυπώνει σχετικά μέ τή μοναχική ζωή ὄχι στά με-γά-λα συγγράμματά του γιά τόν μο-να-χισμό, ἀλλά σέ μία ἀπό τίς ἐπι-στολές του πρός τόν φίλο του ἅγιο Γρηγόριο τόν Θεολόγο, τόν ἄλλο μεγάλο ἱεράρχη καί πατέρα τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τί λέει, λοιπόν, ὁ μέγας αὐτός πα-τήρ τῆς Ἐκκλησίας μας καί κα-θη-γητής τῶν μοναζόντων, ὁ Μέ-γας Βασίλειος γιά τήν μοναχική ζωή, γράφοντας στόν ἅγιο Γρηγό-ριο τόν Θεολόγο καί τί συμβου-λεύει μέσα ἀπό αὐτήν καί μέσα ἀπό τήν προσωπική του ἐμπειρία τούς μοναχούς;

Ἀπό τά ἀσκητήρια τῆς Καππαδο-κίας, ὅπου βρίσκεται, ἀπαντᾶ στήν ἐπιστολή τοῦ φίλου του, τονίζο-ντας μέ ἕνα μοναδικό τρόπο τό ἀληθινό καί πραγματικό νόημα τῆς μοναχικῆς ζωῆς. «Κατέλιπον μέν γάρ τάς ἐν ἄστει διατριβάς ὡς μυρίων κακῶν ἀφορμάς, ἐμαυτόν δέ οὔπω ἀπολιπεῖν ἠδυνήθην». Ἄφησα, λέει, πίσω μου τή ζωή τῆς πόλεως, γιατί τάχα προσφέρει χι-λιά-δες ἀφορμές ἁμαρτίας, ἀλλά δέν μπόρεσα ἀκόμη νά ἀφήσω πί-σω μου τόν ἑαυτό μου. Καί ὁμοι-ά-ζω ἔτσι μέ ἐκείνους πού κλυδωνί-ζονται ἄδικα ἐξαιτίας τῆς ἀπειρίας τους στή θάλασσα καί κινδυνεύ-ουν νά πνιγοῦν, ὁμοιάζω μέ ἐκεί-νους πού δυσανασχετοῦν, ὅταν τό πλοῖο εἶναι μεγάλο, γιατί δῆθεν τούς δημιουργεῖ μεγάλη ἀναστά-τω-ση, καί ἔτσι πηγαίνουν ἀπό αὐτό σέ μία μικρή βαρκούλα ἀλλά αἰσθάνονται παντοῦ δυσφορία ἀπό τήν ταραχή καί κινδυνεύουν νά χαθοῦν.

Αὐτό συμβαίνει καί μέ μένα, ἐξο-μολογεῖται ὁ Μέγας Βασίλειος. Φέροντας μαζί μου τά πάθη πού ἔχω μέσα μου ὅπου καί ἄν πάω, αἰσθάνομαι καί ἐδῶ στήν ἔρημο τήν ἴδια ταραχή πού αἰσθανόμουν στόν κόσμο, καί ἔτσι δέν ὠφε-λή-θηκα καί πολύ ἀπό τόν τόπο στόν ὁποῖο ζῶ.

Μέ αὐτά τά λόγια μᾶς ὑπενθυ-μί-ζει ὁ ἱερός πατήρ τό ἀληθινό νόη-μα τῆς ἀποταγῆς καί τῆς ξενιτείας. Μᾶς λέει, δηλαδή, ὅτι δέν ἀρκεῖ νά ἐγκαταλείψουμε τόν κόσμο γιά νά βαδίσουμε μέ συνέπεια τή μοναχι-κή ζωή, ἀλλά πρέπει νά προσπα-θή-σουμε νά ἐγκαταλείψουμε τόν παλαιό ἄνθρωπο. Ἀσφαλῶς καί δέν πιστεύει κανείς, οὔτε ὁ Μέγας Βασίλειος, ὅτι μπορεῖ ὁ μοναχός νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό

τά πάθη του καί ἀπό τόν ἑαυτό του σέ μία ἡμέρα. Αὐτός εἶναι ἕνας διά βίου ἀγώνας μέχρι τήν τελευταία ἀναπνοή τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ σκοπός ὅμως εἶναι νά κάνει ὁ μοναχός αὐτόν τόν ἀγώνα. Νά θέλει νά ἀπαλλαγεῖ ἀπό τά πάθη, ἀπό τίς συνήθειες, ἀπό τίς ἀδυναμίες πού εἶχε στόν κόσμο καί νά προσπαθεῖ γι᾽ αὐτό, καί ὄχι νά τίς συνεχίζει καί νά τίς ἐπιδιώκει καί νά τίς καλλιεργεῖ.

Διότι, ἐάν νομίζουμε ὅτι ἀπομα-κρυν--θήκαμε ἀπό τόν κόσμο καί αὐτόματα ἀπαλλαχθήκαμε ἀπό αὐ-τόν, κάνουμε λάθος. Γιατί ὁ κό-σμος καί οἱ ἐπιθυμίες του ἐπιδιώ-κουν νά μᾶς συνοδεύσουν, ἐπιδιώ-κουν νά ἔρθουν μαζί μας, νά μποῦν στό κελί μας. Καί εἶναι φορές πού βοηθοῦμε καί ἐμεῖς σέ αὐτό εἰσάγοντας τόν κόσμο μέ διάφορους τρόπους καί μέσα, πού στίς ἡμέρες μας ἔχουν δυστυχῶς πληθυνθεῖ, στό μοναστήρι μας, στή μοναχική μας ζωή.

Ὅμως, ἄν τό κάνουμε αὐτό, τότε δέν ἀκολουθοῦμε τόν Χριστό, γρά-φει ὁ Μέγας Βασίλειος, γιατί ὁ Χριστός εἶπε «εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθείτω μοι». Ἑπομένως, ὅποι-ος δέν ἀγωνίζεται νά ἀπαρνη-θεῖ τόν ἑαυτό του, αὐτός νομίζει μόνο ὅτι ἀκολουθεῖ τόν Χριστό, ἀλλά στήν πραγματικότητα δέν τό κάνει.

Καί δέν εἶναι μόνο τά πάθη καί οἱ συνήθειες πού ἐμποδίζουν τόν μο-ναχό νά ζήσει τή μοναχική πολι-τεία, συνεχίζει ὁ Μέγας Βασίλειος, ἀλλά εἶναι καί οἱ λογισμοί καί οἱ μέριμνες καί οἱ φροντίδες. Ὁ νοῦς πρέπει νά ἔχει ἡσυχία. Διότι, ὅπως τά μάτια πού γυρνοῦν καί βλέ-πουν παντοῦ, μία ἐπάνω, μία κά-τω, μία δεξιά, μία ἀριστερά, δέν ἐπιτρέπουν νά ἑστιάσει κανείς σέ αὐτό πού θέλει νά δεῖ, ἔτσι καί ὁ νοῦς πού περιπλανᾶται στίς μέρι-μνες τοῦ κόσμου καί στίς καθημε-ρινές ἀνάγκες δέν ἀφήνει τόν μο-ναχό νά προσηλωθεῖ σέ αὐτόν πού εἶναι ὁ σκοπός καί τό κέντρο τῆς μοναχικῆς ζωῆς, δηλαδή στόν Θεό, καί ἔτσι ἡ κάθε ἡμέρα καί ἡ κάθε νύκτα φέρνουν μαζί τους νέες μέριμνες καί συσκοτίζουν ὅλο καί περισσότερο τήν ψυχή του. «Τούτων δέ φυγή μία, ὁ χω-ρισμός ἀπό τοῦ κόσμου παντός».

Μία διέξοδος ὑπάρχει μόνο ἀπό ὅλα αὐτά, συμβουλεύει ὁ ἱερός πατήρ: ὁ ὁριστικός χωρισμός μας ἀπό τόν κόσμο καί ἀπό κάθε τι κοσμικό. Διότι ἀναχώρηση ἀπό τόν κόσμο δέν εἶναι νά φύγει κα-νείς μόνο μέ τό σῶμα του ἀπό τόν κόσμο, ἀλλά νά ἀποσυνδέσει τήν ψυχή του ἀπό τή συμπάθεια πρός τό σῶμα καί «γενέσθαι ἄπολιν, ἄοικον, ἀνίδιον, ἀφιλέταιρον, ἀκτή-μονα, ἄβιον, ἀπράγματον, ἀσυ-νάλλακτον, ἀμαθῆ τῶν ἀν-θρω-πίνων διδαγμάτων».

Αὐτά εἶναι τά χαρακτηριστικά γνωρίσματα τοῦ μοναχοῦ. Εἶναι ἡ ἄρνηση τῶν πάντων, ἡ διάζευξη ἀπό κάθε τι πού μπορεῖ νά τοῦ δημιουργήσει ἐγκόσμιες μέριμνες καί φροντίδες, ἡ διάζευξη ἀπό κάθε τι πού δέν τόν ἀφήνει νά προσκολληθεῖ στόν Θεό, γιά χάρη τοῦ ὁποίου ἐγκατέλειψε τόν κό-σμο καί τά τοῦ

κόσμου, ἡ διάζευξη ἀπό κάθε τι τό ὁποῖο τοῦ δημιουρ-γεῖ μέριμνες καί φροντίδες οἱ ὁποῖες τόν ἀπομακρύνουν ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ.

Καί ποιός εἶναι ὁ σκοπός αὐτῆς τῆς γενικῆς ἀρνήσεως τῶν κο-σμικῶν καί ἀνθρωπίνων πραγμά-των; Καί γιατί ἕνας ἄνθρωπος ἐπιστήμων καί μορφωμένος, ὅπως ὁ Μέγας Βασίλειος, ἀναφέρει με-ταξύ τῶν χαρακτη-ριστικῶν τοῦ μοναχοῦ ὅτι πρέπει νά εἶναι «ἀμα-θής τῶν ἀνθρωπίνων διδαγμά-των»;

Δέν ἐννοεῖ ἐδῶ ὁ ἱερός πατήρ τή μόρφωση καί τή γνώση αὐτή κα-θε-αυτή οὔτε φυσικά τήν καταδι-κάζει, ἀλλά ἐννοεῖ ὅτι ὁ μοναχός πρέπει νά ξεχάσει, πρέπει νά ξεμά-θει ὅλα τά διδάγματα πού προέρ-χονται ἀπό τήν πονηρή συνήθεια τῶν ἀνθρώπων καί τά ὁποῖα ἀπο-κόμισε στήν προηγούμενη ζωή του καί τά συσσώρευσε στήν ψυχή του. Καί εἶναι ἀναγκαῖο αὐτό, για-τί μόνο μέ αὐτόν τόν τρόπο μπορεῖ ἡ ψυχή νά δεχθεῖ τά θεῖα δι-δάγματα. Ὅπως, λοιπόν, δέν εἶναι δυνατόν νά γράψει ὁ ἄνθρωπος πάνω σέ μία πλάκα κερί κάτι, ἐάν δέν ἐξαλείψει καί δέν λειάνει τούς προηγούμενους χαρακτῆρες, ἔτσι δέν μπορεῖ νά γράψει καί στήν ψυχή του τά θεῖα δόγματα, ἐάν δέν σβύσει καί δέν λειάνει ὅτι ἡ προηγούμενη ζωή του, οἱ προλή-ψεις καί οἱ συνήθειες, εἶχαν χα-ράξει.

Καί στό σημεῖο αὐτό ἔγκειται ἡ συμβολή τῆς ἐρημίας καί αὐτή εἶ-ναι ἡ ὠφέλεια πού προκύπτει ἀπό αὐτήν. Ἡ ἐρημία, λέγει ὁ Μέγας Βασίλειος, κατευνάζει τά πάθη καί δίδει τόν χρόνο στόν νοῦ καί τή λογική νά τά ξερριζώσει ἐντελῶς ἀπό τήν ψυχή. Συμβαίνει, δηλαδή, αὐτό πού γίνεται καί μέ τά ἄγρια θηρία, ὅταν εἶναι ἤρεμα, μπορεῖ κανείς νά τά διαχειρισθεῖ εὐκολώ-τερα. Ἔτσι καί τά ἄγρια πάθη τῆς ψυχῆς μας, ὅταν δέν ἐρεθίζονται ἀπό τίς συνεχεῖς ἀφορμές καί προ-κλήσεις τοῦ κόσμου, τότε μπορεῖ νά τά πολεμήσει καί νά τά νικήσει ὁ μοναχός εὐκολώτερα. Καί ἡ ἐκ-κοπή τῶν παθῶν εἶναι εὐκολώ-τε-ρη, γιατί ὁ ἀγώνας εἶναι συνε-χής καί δέν διακόπτεται ἀπό ἐξωτερι-κές ἐνοχλήσεις καί διασπάσεις.

Βοήθεια στόν ἀγώνα αὐτό τοῦ μοναχοῦ εἶναι ἡ προσευχή, πού ἀρ-χίζει ἀπό τό πρωί καί συνε-χίζεται ὁλόκληρη τήν ἡμέρα καί κατά τή διάρκεια τῶν διακονημά-των καί ὅλων τῶν ἄλλων ἐργα-σιῶν, γράφει ὁ ἅγιος Βασίλειος, καί λειτουργεῖ σάν τό ἁλάτι πού νοστιμίζει τό φαγητό, γιατί παρη-γορεῖ τήν ψυχή καί τήν κάνει χα-ρούμενη.

Ἡ ἡσυχία εἶναι, λοιπόν, ἡ ἀρχή τῆς καθάρσεως, καθώς ἀπαλλάσ-σει τόν μοναχό ἀπό τά ἐρεθίσματα τοῦ κόσμου, τά ὁποῖα ἀποσυντο-νίζουν τήν ψυχή. Χρειάζεται ὅμως καί ὁ μοναχός, ὅπως εἶπε καί προ-ηγουμένως ὁ Μέγας Βασίλειος, νά προσπαθεῖ νά συγκεντρώνει τόν νοῦ του, ὥστε νά μήν διασπᾶται, ἀλλά νά ἐπιστρέφει στόν ἑαυτό του καί νά ἀνέρχεται μέσω αὐτοῦ στόν Θεό. Ὅποιος τό ἐπιτύχει αὐ-τό, συνεχίζει ὁ ἅγιος, αὐτός φωτί-ζεται καί περιλάμπεται ἀπό τό κάλλος τοῦ Θεοῦ, καί τότε ξεχνᾶ καί τήν ἴδια του τή φύση, καί δέν τόν ἐνδιαφέρει

οὔτε τί θά φάει, οὔτε τί θά φορέσει, ἀλλά ἀδιαφο-ρώντας γιά ὅλα τά γήινα πράγμα-τα, ἐπικεντρώνει τό ἐνδιαφέρον καί τή μέριμνά του στήν ἀπόκτηση τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν.

Πῶς μπορεῖ ὅμως ὁ μοναχός νά ἀσκηθεῖ στήν καλλιέργεια τῶν ἀρε-τῶν; Τό κυριότερο μέσο, γρά-φει ὁ Μέγας Βασίλειος, «ἡ μεγίστη ὁδός πρός τήν τοῦ καθήκοντος εὕρεσιν» εἶναι «ἡ μελέτη τῶν θεο-πνεύστων Γραφῶν». Ἐκεῖ θά βρεῖ ὁ καθένας τούς βίους τῶν μακα-ρίων ἀνδρῶν, πού ἀποτελοῦν ζω-ντανές εἰκόνες τῆς κατά Θεόν πο-λιτείας, καί βρίσκονται ἐκεῖ, ὥστε ὁ κάθε ἕνας νά ἔχει τή δυνατότητα νά τίς βρεῖ καί νά μιμηθεῖ τά καλά ἔργα. Καί ἀκόμη ὅποιος αἰσθάνε-ται ἀσθενής καί ἀδύναμος στήν ἄσκηση τῆς ἀρετῆς, μπορεῖ νά κατα-φύγει στή μελέτη τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί νά βρεῖ ἐκεῖ τό κατάλ-ληλο φάρμακο πού θά τόν θερα-πεύσει ἀπό τήν ἀσθένειά του. Αὐ-τός πού θέλει νά διδαχθεῖ τή σω-φροσύνη, ἄς μελετήσει τήν ἱστο-ρία τοῦ παγκάλου Ἰωσήφ, καί αὐ-τός πού θέλει νά μάθει τήν ὑπο-μονή καί τήν καρτερία, ἄς διαβά-σει τήν ἱστορία τοῦ Ἰώβ. Καί ἀκό-μη αὐτός πού θέλει νά μάθει πῶς κατακτᾶται ἡ πραότητα ἄς μελε-τή-σει τά ἔργα τοῦ Δαβίδ καί ἄς διαβάσει τήν ἱστορία τοῦ προφή-του Μωυσέως.

Τό δεύτερο βοήθημα σέ αὐτή τήν προσπάθεια εἶναι ἡ προσευχή πού διαδέχεται τήν ἀνάγνωση καί ζω-ντανεύει τήν ψυχή καί κάνει πιό ζωηρή τήν ἐπιθυμία της γιά τόν Θεό. Ἡ καλή προσευχή εἶναι αὐτή πού δημιουργεῖ στήν ψυχή τή ζω-ντανή παρουσία τοῦ Θεοῦ, καί τόν καθιστᾶ, ὅπως λέγει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, «ναό Θεοῦ».

Στήν κατάσταση αὐτή ὁ μοναχός ἔχει τόν Θεό ἐγκατεστημένο στήν ὕπαρξή του διά τῆς συνεχοῦς μνή-μης του, ἡ ὁποία δέν διακόπτεται ἀπό τίς γήινες φροντίδες καί μέρι-μνες, ἀλλά εἶναι συνεχής καί ἀδιά-λειπτη, καθώς ὁ νοῦς δέν τα-ράσ-σεται ἀπό τά πάθη.

Ὁ μοναχός ὁ ὁποῖος ἀγωνίζεται νά φθάσει σέ αὐτή τήν κατάσταση προσέχει πῶς χρησιμοποιεῖ τόν λόγο. Ἐρωτᾶ χωρίς νά εἶναι ἐρι-στι-κός, ἀπαντᾶ χωρίς νά θέλει νά ἀποκομίσει τιμή, δέν διακόπτει αὐτόν πού ὁμιλεῖ, ὅταν λέγει κάτι χρήσιμο, οὔτε θέλει νά κάνει ἐπί-δειξη μέ ὅσα θά πεῖ ὁ ἴδιος. Μα-θαίνει, χωρίς νά ντρέπεται, ὅ,τι δέν γνωρίζει καί διδάσκει χωρίς νά ὑπερηφανεύεται. Ἡ ἔνταση τῆς φωνῆς του εἶναι μέτρια, ἔτσι ὥστε νά ἀκούεται ἀλλά καί νά μή γίνε-ται κουραστικός ἐξαιτίας τοῦ ὑψη-λοῦ της τόνου. Ἐξετάζει μέσα του αὐτό πού πρόκειται νά πεῖ, καί στή συνέχεια τό λέει. Εἶναι εὐχάριστος στή συναναστροφή μέ τούς ἄλ-λους καί γλυκύς στή συνομιλία μαζί τους.

Ἔτσι περιγράφει τόν μοναχό ὁ ἱερός πατήρ καί συνεχίζει περιγρά-φο-ντας πῶς θά πρέπει νά εἶναι τά ἐνδύματά του καί ἡ τροφή του, ὥστε νά καλύπτονται οἱ ἀνάγκες του ἀλλά νά μήν ὑπάρχει ὑπερ-βο-λή καί νά μήν γίνονται τά ὑλικά πράγματα

ἀφορμή ὑπερηφανείας ἤ κοσμικῶν μεριμνῶν. Καί ὅλα αὐτά πρέπει νά συνοδεύονται μέ προσευχή καί εὐχαριστία πρός τόν Θεό πού χαρίζει ὅσα ὑποσχέθηκε, συστήνει ὁ Μέγας Βασίλειος.

Ἰδιαίτερη σημασία δίδει ἀκόμη ὁ Μέγας Βασίλειος καί στό καθημε-ρι-νό πρόγραμμα τῶν μοναχῶν καί στή σταθερή τήρησή του, ἀλλά καί στό πλεονέκτημα πού προσφέρει ἡ νυκτερινή ἡσυχία γιά τήν προσευ-χή, καθώς δέν ὑπάρχουν οὔτε ἦχοι οὔτε θεάματα πού παρεμβάλ-λο-νται καί ἀποσποῦν τόν νοῦ, ὥστε νά μπορεῖ ἀπερίσπαστος νά συνα-ντᾶ τόν Θεό, νά σκέφτεται τίς ἁμαρτίες καί τά λάθη του καί ἔτσι νά μετανοεῖ καί νά διορθώνεται, θέτοντας στόν ἑαυτό του ὅρους, προκειμένου νά ἀποφεύγει τό κα-κό, καί ζητώντας τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ γιά τήν ἐπίτευξη τοῦ σκοποῦ τῆς ζωῆς του.

Ἔτσι ὁλοκληρώνει ὁ Μέγας Βασί-λειος τήν ἐπιστολή του πρός τόν φίλο του, τόν ἅγιο Γρηγόριο τόν Θεολόγο, συνοψίζοντας σέ μία ἐπιστολή ὅλο τό νόημα καί τόν τρόπο τῆς μοναχικῆς ζωῆς καί προσφέροντάς μας ἕναν ὁδηγό, ἕνα ἐγχειρίδιο, τό ὁποῖο μποροῦμε καί πρέπει νά ἀκολουθήσουμε καί ἐμεῖς. Γιατί ὅσα γράφει ὁ μέγας ἱεράρχης, δέν εἶναι θεωρία, εἶναι συμπεπυκνωμένη ἡ ἐμπειρία τῶν πατέρων καί τό προσωπικό του βίωμα, καί γι᾽ αὐτό ἀποτελοῦν ἁπλα-νῆ ὁδηγό τῆς μοναχικῆς πο-λιτείας.

Καί εἶναι εὐκαιρία καθώς εὑρι-σκό-μεθα στήν ἀρχή τοῦ νέου ἔτους νά ἀναθεωρήσουμε καί ἐμεῖς τήν ἔκβασιν τῆς μοναχικῆς μας ἀναστροφῆς, καί νά συγκρί-νουμε μέ εἰλικρίνεια τή ζωή μας μέ ὅσα περιγράφει ὁ Μέγας Βα-σίλειος, καί κυρίως νά προσπαθή-σουμε νά ἀκολουθήσουμε ὅσα μᾶς διδάσκει, ἔτσι ὥστε νά μήν βρε-θοῦμε «ναυτιῶντες καί ἀποροῦ-ντες» στό πέλαγος, ἀλλά νά μᾶς ἀξιωθοῦμε διά τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ νά φθάσουμε καί ἐμεῖς στό λιμάνι τῆς οὐρανίου βασιλείας του.

Μέ αὐτές τίς σκέψεις καί εὐχαρι-στώντας καί πάλι πρωτίστως τόν Σεβασμιώτατο Ἅγιο Λαρίσης καί Τυρνάβου, πού τιμᾶ μέ τήν παρου-σία του τή Σύναξή μας καί θά τόν ἀκούσουμε στή συνέχεια, ἀλλά καί ὅλους ἐσᾶς πού ἤρθατε ἀνταπο-κρι-νόμενοι στήν πρόσκληση τοῦ Ἐπισκόπου σας, νά εὐχηθῶ ἡ νέα χρονιά νά εἶναι εὐλογημένη ἀπό τόν Θεό γιά ὅλους σας, γιά τήν Ἐκκλησία μας, γιά τήν πατρίδα μας καί τή Μακεδονία μας, καί νά εἶναι καρποφόρα πνευματικά γιά ὅλους σας.